

“Vertrouw altijd op God, vertel Hem alles, stort je hart uit voor zijn aangezicht dan zal Hij je schuilplaats zijn”

Is er een verschil in geloven ‘toen’ en ‘nu’? Drie generaties gaan met elkaar in gesprek over hun geloof, hun leven met Christus en welke rol hun geloof speelt/speelde in de opvoeding en in hun dagelijks leven. De God van Klazien Verhoeff en haar dochter en kleindochter Annemieke en Daniëlle van den Brun.

Klazien: “Ik ben als kind christelijk opgevoed. We gingen naar de kerk. Mijn vader ging altijd voor in gebed aan tafel, zo hoorde het.”

Annemieke: “Het was voor mij als kind vanzelfsprekend om naar de kerk te gaan, ik heb dit altijd als positief ervaren. Ik ontmoette daar andere kinderen en later jongeren. Als kind baden we een vast gebed aan tafel en ook met het naar bed gaan. Mijn vader bad meestal aan tafel, later is dat veranderd en ging jij ook bidden. Ook werd het gebed in de loop der tijd meer open. Omdat dit bij jullie zo is gegroeid, heb ik thuis met mijn man Erik vanaf het begin open gebed gehad en dat ervaar ik als heel fijn.”

Daniëlle tegen oma: “Bij ons thuis is het juist anders. Mijn zusje Nicole en ik doen eigenlijk altijd het gebed aan tafel. Soms hebben jullie een aanvulling daarop.” Annemieke: “Dan wil ik graag aansluiten maar meer om mijn dank te uiten naar God. Ik ben heel blij dat onze dochters gewend zijn om te bidden.” Daniëlle: “Ja, ik ben het gewend, bidden is heel gewoon. Dat vind ik wel fijn, zo’n versje is niet persoonlijk,

dan heb je niet het gevoel dat je met God praat.”

Annemieke: “Vroeger was het geloof meer religie, de relatie kwam later.” Klazien: “Ik vind het moeilijk om te zeggen waar die grens ligt, want vroeger had ik ook een soort relatie met God. Als kind al praatte ik met God over diverse dingen. Nu praat ik nog steeds vaak met God, ook in mijn hoofd. Hij is vlak bij me, zo voel ik dat.”

Doop

Toen Klazien zich liet dopen, samen met haar man, zo’n vijftien jaar geleden, was zij ongeveer 64 jaar. “We wilden zo laten zien dat we Jezus volgen.” Annemieke: “Wij waren wel verbaasd dat jij je liet dopen, dat je die stap wilde zetten. Toen ik me een paar jaar daarvoor had laten dopen was m’n vader zo blij en dankbaar, dus van hem had ik het wel verwacht. Maar dat jij ook dat verlangen kreeg, was heel mooi om mee te maken.”

Dankbaar

Klazien: “Ik ben heel blij als ik in de dienst zit en ik Daniëlle met haar zus Nicole in de kerk zie zitten en mijn zoon Paul op het

podium zie staan als hij de dienst leidt. Ook mijn andere zoon Wouter gelooft, hij gaat ergens anders naar een kerk.”

Daniëlle: “Het lijkt me vreselijk als je kinderen niet geloven. Je hoort wel eens dat jongeren naar de kerk gaan omdat het moet van hun ouders, maar ik ga omdat ik het graag wil. Ik hoop dan ook dat ik het aan mijn kinderen mag doorgeven.” Annemieke: “Dat is wel één van de mooiste dingen die je als ouder kunt horen.” Daniëlle: “Ik ga er heen omdat ik er mijn vrienden ontmoet maar ook omdat ik er dan weer een week tegenaan kan.”

Psalm 121

Annemieke: “Psalm 121 speelt een grote rol in ons gezin. Toen mijn zusje Nicoline in 1983 verongelukte werd deze Psalm in de afscheidsdienst gebruikt. In 2006 kreeg ik een hartinfarct en ben ik bijna overleden ten gevolge van de complicaties. Erik heeft toen dagelijks Psalm 121 gelezen, thuis en in het ziekenhuis, hij las het met de kinderen en het lag op mijn kussen naast hem.” Daniëlle: “Ik kende het op een gegeven moment uit mijn hoofd.” Annemieke: “De Heer zal mijn uitgang en mijn ingang bewaren. Je geboorte en sterven. Hij is de schaduw aan je rechterhand. God gaat niet bij je weg.”

Rustplek

Klazien: “Er is een kerkje op het Griekse eiland Skopelos wat een grote rol in ons geloofsleven speelt. Na het verlies van onze dochter Nicoline waren we op zoek naar een plek om tot rust te komen en iemand raadde ons aan om naar Skopelos te gaan. Daar vonden we rust. We gingen naar het kerkje toe om te bidden en God te ontmoeten, het werd het middelpunt van onze vakantie. Bijna elk jaar gingen we terug en ons hele gezin is met ons meegegaan.”

Schepping

De liefde voor de natuur en het genieten van Gods creatie heeft het gezin van huis uit meegekregen. Daniëlle heeft in het bijzonder die liefde meegekregen van opa.

Daniëlle: “Het is ook zo gaaf om te bedenken hoe mooi alles is gemaakt en hoe alles in balans is, de zon zou niet een klein stukje een andere kant op moeten staan bijvoorbeeld.” Annemieke: “Het is prachtig inderdaad hoe jij daar oog voor hebt, net als opa. God heeft dit allemaal zo prachtig gemaakt.”

Daniëlle zit al drie jaar op een Meerkerk meidenkring. Daniëlle: “Dat is fijn. Een keer in de twee weken gaan we de ene avond gezellig meidendingen doen en de andere avond een Bijbelverhaal bespreken of een bepaald thema, zoals seks of vrienden die niet geloven. Het is fijn om met meiden van mijn leeftijd over dat soort dingen te praten en te horen hoe zij er over denken.” Annemieke: “Daar praatten wij als jongeren in de kerk niet over, dat was echt not-done.”

Vanzelfsprekend

Wat valt je op aan het geloof van je dochter? Annemieke: “Dat het geloof zo vanzelfsprekend is en daar ben ik heel erg blij om. En dat we open gebed hebben. In de eerste plaats omdat je in gesprek bent met God, maar het is ook heel persoonlijk en intiem om samen te bidden. Dat we

het randje van de dood zweefde, is er wereldwijd voor haar gebeden. Iedereen belde elkaar op, het ging van Canada naar Nieuw-Zeeland, als een kring de wereld rond, dag en nacht door. Dit gebed is als een vonk bij haar blijven hangen, ze is zo’n kind van God.” Annemieke: “Het gebed is een van de mooiste dingen die God ons heeft gegeven. Er gaat veel meer kracht uit van gebed dan wij beseffen. Soms weet ik het niet meer, maar God weet het wel. Het wordt een gewoonte om alles in Zijn Hand te leggen en het van Hem te verwachten. Ik krijg ook vaak te zien dat God me heeft gehoord. God kent ons en weet wat goed voor ons is.”

Bidstond

Annemieke: “Zo’n vijftien jaar geleden hielden we elke zaterdagavond met m’n ouders, m’n broer Paul, Erik en neef Rob gedurende ongeveer twee jaar een bidstond voor mijn broer Wouter. Het was het enige en het beste wat we voor Wouter, die al twintig jaar zwaar verslaafd was aan hard-drugs, konden doen. Hij werd veertig en moest naar de gevangenis. Daar heeft het wonder zich voltrokken waar wij zo voor gebeden hadden. Hij kickte in een paar we-

gekomen. Het was onbegrijpelijk hoe het allemaal is gegaan.”

Vertrouwen

Daniëlle: “Ik vind het mooi dat zowel mijn ouders als m’n oma door alle dingen heen zoveel vertrouwen hebben, met al die ellende die ze meegemaakt hebben. Ik zou heel erg boos zijn op God.” Annemieke: “Het komt door het moment dat je denkt dat je niets anders meer kunt doen dan bidden. En dan kun je ook bidden over je teleurstelling, boosheid, het waarom. Dat is een menselijke reactie. Toen Nicoline overleed was ik ook heel erg boos. Waarom moest zij sterven? Het klinkt nu makkelijk maar ook ik ben door al die fases heen gegaan.”

Gelouterd

Klazien: “Als je veel verdriet meemaakt in je leven, bijvoorbeeld verdriet om het verlies van een kind, dan ben je zoveel meer blij met kleine dingen. God laat alle dingen meewerken ten goede maar toen dacht ik ook wel eens: moest ik daar een kind voor verliezen? Maar doordat ik dit alles heb meegemaakt ben ik een beetje gelouterd en ik koester de mooie momenten. Het lijkt wel of ik een laagje edelmetaal om mijn ziel heb gekregen van God.”

Klazien: “Het verdriet over de dood van Nicoline heb ik mede verwerkt door het lezen van een artikel in de Elizabeth Bode. Daar stond iets in over hoe we elkaar terugzien in de hemel. Ik heb heel veel brieven geschreven aan de dominee die dit artikel had geschreven. Hij schreef terug en begreep hoe hevig mijn verdriet was. En Daniëlle, in die brieven ben ik ook wel boos geweest.” Daniëlle: “Ik wens jullie toe dat jullie mogen blijven groeien in je geloof.” Klazien: “Ik hoop voor mijn kinderen en kleinkinderen dat het verdriet ze bespaard mag blijven in hun leven, dat ze God in alle omstandigheden mogen blijven ervaren in hun leven en bovenal dat ze mogen weten dat Hij het is die hen ziet en kent; dat is zo belangrijk!”

Kostbaar

Annemieke: “Psalm 16 wens ik mijn kinderen toe: dat je vertrouwen in God nooit beschaamd wordt, dat het een vaste grond zal zijn, dat je nooit zal twijfelen; je bent kostbaar en God houdt van je. Dat je liefdevolle relatie met de Heer zal blijven bestaan en groeien. Voor altijd een lieflijke plek aan Uw zijde. En mama, als ik kijk naar jouw geloofsleven, dan heb je al het vaste geloof dat de Heer jouw Redder is. Je begint en eindigt de dag met Hem. Je bent in heel veel dingen een voorbeeld voor mij. Dan denk ik aan Psalm 62: *Vertrouw altijd op God, vertel Hem alles, stort je hart uit voor zijn aangezicht dan zal Hij je schuilplaats zijn.* Deze tekst stond (ook) boven de rouwkaart van Nicoline.”

Samen herinneringen ophalen

vroeger samen konden bidden als ik je naar bed bracht, je gevoelens en gedachten samen in gebed brengen is heel bijzonder en kostbaar. Daniëlle laat ook merken dat ze het nodig heeft om haar geloof af en toe een oppepper te geven door naar Youth Alpha te gaan of naar jongerenkamp. God blijft zich naar je uitstrekken en je neemt Zijn Hand ook aan.”

God kent ons

Klazien: “Als ik aan Annemieke denk, denk ik aan gebed. Zij is zo’n bidster. Toen zij op

ken tijd af zonder ziek te worden en kwam in diezelfde tijd tot geloof. Naar de mens gesproken onmogelijk, maar voor God is niets onmogelijk. God heeft dat zo mooi opgelost, het gebeurde allemaal tegelijk! Als je dat bewust meemaakt, dan weet je dat God leeft: wat een gebedsverhoring. Mijn vader zei wel eens dat hij extra tijd had gekregen en toen hij de doopgetuige van Wouter mocht zijn, wist ik waarom.”

Klazien: “Het was een moeilijke tijd. Ik verloor een kind aan de dood en een aan het leven, hij was kwijt en is weer tot leven